

Love og til Lovgivningsmagtens Tilsagn til bestaaende Institutioner, der delvis arbejder til Almenvellets Fremme, og som man ikke pludselig kan lade i Stikken. Det er altsaa kun et snævert Omraade, hvorpaa Beparelser kan virke, og det vigtigste er, at man saa længe som muligt undgaar at komme ind paa nye Udgifter, hvor dette ikke er absolut nødvendigt. Men selvfølgelig vil der, naar der gives Tid, kunne fremkomme endogsaa betydelig større Beparelser; de fleste af dem kræver dog særlig Lovhjemmel. Men Prisernes Nedgang og Konjunkturernes Ændring vil ogsaa kunne medføre Beparelser af ikke ringe Omfang; disse Beparelser vil jeg dog ikke diskutere i denne Finansplan. Jeg vil her kun regne det Fradrag i Udgifter, der fremkommer ved saadanne Beparelser, om hvilke det er Regeringens Hensigt at fremsætte Forslag allerede i indværende Samling, og jeg vil saaledes heller ikke medregne den Beparelse, der rimeligvis vil fremkomme ved, at Pristallet, efter hvad det synes, ved næste Opgørelse vil synke yderligere, og dermed de Dyrtidstillæg, som automatisk bevæger sig med Pristallene, ligeledes synke. Alt det vil jeg, som sagt, ikke lægge til Grund her, fordi jeg ikke ved, i hvilket Omfang det vil komme til at virke. Underskuddet paa Finanslovforslaget bliver da ca. 110 Mill. Kr., naar jeg tager § 26 med. Dette er selvfølgelig ikke absolut nødvendigt. Der er flere Stater — jeg behøver ikke at gaa længere end til vort Naboland Sverige —, hvor man afholder en stor Del af Formueudgifterne regelmæssigt ved Laan, idet man ræsonnerer saaledes: Her er ikke Tale om en Udgift, der kan sammenstilles med andre, her er Tale om en Formueerhvervelse, men altsaa ogsaa om en Formueafkastning i Fremtiden, og derfor maa det være tilladt i ret stort Omfang at afholde disse Udgifter ved Laan. Jeg har ogsaa for nogle Aar siden, da jeg fremsatte Skatteforslag og Finansplan her i 1911, været inde paa dette, men i meget begrænset Omfang. Jeg mener imidlertid, det vil være klogest og rigtigst denne Gang at lade dette ude af Betragtning, fordi vi endnu har et Stykke frem, inden Størsteparten af de Udgifter, Statskassen afholder til Anlæg og andre Formueerhvervelser, kan antages at ville give en blot lav normal Rente. Ja, for den vigtigste Del af disse Udgifters Vedkommende, Statsbaneanlægene, er vi jo endnu et godt Stykke fra Balance. Det vilde derfor være i nogen Grad at narre sig selv, hvis man betragtede alt

dette som fuldt indtægtgivende Aktiver og afholdt Udgifterne til deres Anskaffelse ved Laan. Det vilde heller ikke være stemmende med den Finanspraksis, man som Regel har fulgt her i Landet. Altsaa, jeg tager § 26 med og kommer saaledes til 110 Mill. Kroners Underskud.

Men hermed er Regnestykket jo ikke endt. Det maa normalt forventes, selv med den største Tilbageholdenhed, at Finanslovforslaget bliver forøget ved Ændringsforslag. Jeg vil haabe, at der ogsaa maa komme forskellige Ændringsforslag i nedadgaaende Retning, men der kommer sikkert ogsaa nogle i opadgaaende Retning. Men fremfor alt er der jo Tillægsbevillingsloven. Endnu arbejder vi i ikke ringe Omfang under midlertidige Love og maa formodentlig gøre det et Stykke Tid endnu, og af disse Udgifter: til Arbejdsløsheden, til Bekæmpelse af Bolignøden, til Laan til offentlige Arbejder og Tilskud til Forrentning af Laan, som stiftes til Udførelse af offentlige Arbejder, af alt dette kommer jo langt det meste paa Tillægsbevillingsloven. Det er naturligvis et rent Skøn, hvor meget man, naar man ser nogle Aar frem i Tiden, skal regne som det Beløb, der vil falde paa Tillægsbevillingsloven. Jeg har valgt at regne med et Beløb paa ca. 50 Mill. Kr. Det er et meget stort Beløb, naar man sammenligner med, hvad det var før Krigen, da en Tillægsbevillingslov regnedes til at andrage ca. 18 Millioner og reelt var meget mindre, fordi der altid til de overførte Genbevillinger svarede ikke forbrugte Beløb af de bevilgede. Jeg mener dog ikke at kunne blive staaende herved, men at maatte lægge en Sum af ca. 50 Millioner til Grund, hvilket jo endda vil være en meget, meget stærk Reduktion af, hvad Udgifterne paa Tillægsbevillingsloven har andraget de sidste Aar. Men disse Beløb kan vi paa den anden Side heller ikke lægge til Grund, da de har haft en ganske ekstraordinær Afviklingskarakter.

Endvidere maa jeg regne med en Udgiftsforøgelse paa ca. 9 Mill. Kr. om Aaret til Gennemførelse af Lovforslaget om en Aldersrente, som den højtærede Indenrigsminister vil forelægge om kort Tid. Man kunde spørge: Hvorfor maa vi have en saa stor Merudgift i saa svære Tider som disse, hvor det kræver saa overordentligt Besvær blot at naa til en taalelig Balance, og hvor vi foreløbig maa regne med en meget stor Underbalance? Jeg vil besvare dette Spørgsmaal saaledes, at jeg ser dette Forslag som et Led i det almindelige Arbejde for at bygge vort Samfund op under og efter den svære Krise, vi har gaaet igennem. Jeg skal natur-